

Távolról mintha vihar készülődött volna, de sehogy sem akart odaérni. Valaki járt a fák alatt, tobozok huppantak a szikkadó szénába. Kihallatszott az olaszok rádiója. Üvegkalitkájában az őr focimeccset nézett.

Táskás, álmos szemekkel szállingóztak a munkások a gyár felé. Valami csődület támadt a lila és a sárga virággyások között. Messzire rikitott az aszfalton a vérfolt. Reggelre döglötten találták a Dual kutyáját.

Valaki elnyisszantotta a torkát. Pedig feltűnhetett volna, hogy az éjszaka nem hallottam az ugatását. Csak olyan valaki vetemedhetett erre, akit ismert a kutya. Idegen még véletlenül se mehetett a közelébe. Szegény állat, milyen értelmetlen, csóválta a fejét az őr, és jelentőségteljesen a Wohnheim irányába nézett.

A tetem nyakán mély, szúrt seb feketedett.

Aznap reggel jöttem el Messkirchből, a busz Sigmaringenbe tartott, onnan volt csatlakozás Ulm felé vonattal. Álmos voltam, egész éjjel le sem hunytam a szemem, mindig így van utazás előtt. Mintha ürügyet keresnék az éjszaka neszai között arra, hogy legyen mivel kiszélesíteni a fantáziámat; ilyenkor képzeledöm, egy megreccsent ág lopakodó gyilkos közeledtét jelzi, egy tompa puffanás a konténer oldalán pedig egy újságpapírba göngyölt véres csavarhúzóét, ilyesmivel múlatom az időt a sötétben, ha nem jön álom a szememre, és figyelem tízpercenként az óra világító számlapját, mikor kezd el vijjogni az ébresztő, mint egy távirányítású rendőrautó a gyerekszobában.

(Messkirch-Újvidék, 1996)

KAJÁRI GYULA: ÖREGANYÁMRA EMLÉKEZVE